

100 maldu neturintiems laiko

Maldos turintiems per daug

- Per daug, per daug, Viešpatie, man visko per daug.
- Per daug maisto. Valgau dėl šimtų priežasčių ir beveik niekada dėl to, kad jaučiu alkį. Per daug drabužių. Tiek jų turiu, kad nebežinau, kaip išsirinkti, o atrodo, kad neturiu kuo apsirengti.
- Per daug daiktų. Beprasmingi daiktai daikčiukai, niekučiai, puošmenos, kurias reikia valyti ir saugoti, mane įkalina.
- Per daug triukšmo. Miesto garsų, réksmingos, įkyrios muzikos kiaurą parą. (Tyla? Prarastas gėris.)
- Per daug plepalų. Žodžiai, vien žodžiai, dažniausiai tušti. Žodžiai, nuslystantys sielos paviršiumi, jos nepasiekiantys.
- Visko per daug, Viešpatie.
- Meldžiu Tave trupučio neturto. Geismų, norų neturto. Poreikių neturto.
- Taip, palik man vienintelį troškimą – ko man iš tikrųjų reikia. Tapsiu, Viešpatie, lengva it drugelis.

- Man kartais atrodo, kad mano namai pavirto puikiu nemokamu viešbučiu. Viskas čia nuostabiai sutvarkyta: skalbimas ir lyginimas, švarinimasis ir maisto gaminimas. Nuolatiniai gyventojai ateina ir išeina kada sumanę, pasilieka pietų, grįžta vėlai vakare. Viskas visada laiku paruošta ir apskaiciuota. Yra visko, ko reikia, tik rinkis.
- Tai aš juos čia sukviečiau. Ne, už nieką nereikia mokėti, gink Dieve! Diena po dienos aš juos mokiau, kartais ir prieš jų pačių valią, imti ir nieko už tai neduoti. Naudotis visa mano siūloma gausa, kiek tik jiems širdis geidžia. Aš vis padėjau, bet veltui: jie nesupranta. Tai aš juos šitaip „užprogramavau“.
- Viešpatie, kaip viską atitaisyti?
- Vienintelis būdas – paprašyti savo vaikų atleidimo, nes nelabai išmokiau juos duoti. Neįvykdžiau savo pareigos, neišmokiau jų būti dosnių ir gebėti užjausti.
- Viešpatie, suteik man jėgų, kai prašysiu atleisti: įkvėpk mano žodžius ir padaryk, kad prabiltų širdis.

- Prisiekiu, dukra, tu turėsi viską, ko neturėjau aš!
- Pasirūpinsiu viskuo, ko man pačiai nepavyko pasiekti: tu studijuosi, gausi puikų darbą, ištekėsi už turtingo vyro.
- Nenurimsiu, kol viso to tau nesuteiksiu. Kad ir kiek tai man kainuotų, viską turėsi! Net jei nenorėsi.
- Koks paklydimas!
- Viešpatie, meldžiu Tave, atverk man akis, kol nevėlu: motina, trokštanti duoti vaikams tiek visko, ko taip trūko jai pačiai, neužpildys stygiaus ir tik veltui stengsis.
- Jau dabar, Viešpatie, jau dabar leisk suvokti, kad mano vaikai yra laisvos sielos, taigi ne mano nuosavybė. Vadinasi, mano užduotis – ne padaryti juos tokius, kokia norėjau būti aš, bet padėti žengti keliu, kurį Tu, Viešpatie, paskyrei jiems. *Savo keliu, ne mano.*
- Motina turėtų laiku susigriebti.

- Ko trūksta mano vaikui?
- Ar nestinga maisto? Ar turi drabužių, kokių nori? Ar užtenka pramogų? Ar jis sportuoja, kiek reikia, ar žaidžia, kiek nori, ar pakankamai turi draugų?
- O Dieve, kad tik ko nors nepritrūktų!
- Tačiau klausti reikėtų kitaip: ko mano vaikas uiti per daug?
- Ar visa ši gausa neužgniauš jo smalsumo, nenuslopins savarankiškumo?
- Kai viskas padėta ant lėkštutės, nebekyla noro ieškoti: nebesinori nieko imtis pačiam, nieko veikti. Ramu. Nieko nebereikia. Bet tai nuskurcina.
- Taip, paradoksas: gausa skurdina.
- Bet užduotis pasipriešinti blogiems įpročiams, prastai madai, blogiems pavyzdžiams yra neįveikiama, Viešpatie! Kur rasiu jėgų eiti prieš srovę? Tik Tu gali padėti. Nepalik manęs vienos, prašau. Tu man duosi tiek tvirtybės, kad mano „ne“ taptų ko nors verti. Tik Tavyje rasiu drąsos savo nuostatas pritaikyti gyvenime.
- Padėk man. Pasitikiu Tavimi, Viešpatie.

- Trokštu būti apgenėta.
- Aš medis, kurio šakos per tankios. Augalas, kurio per tanki lapija. Žūstu.
- Kartkarčiais kuri nors šaka nulūžta, nes pritrūksta maisto. Visoms neužtenka syvų. Esu nuolat kamuojama troškulio.
- Išlaisvink mane, Viešpatie, nuo šakų, kurios nebūtinės. Tu žinai, kuri iš jų geria tiesiai iš šaltinio, o kuri siurbia gyvybę iš kitų kaip parazitė. Suteik man ryžto ją nupjauti.
- Tu, Viešpatie, žinai, kurie lapai naudingi, o kurie tik šiaip mirguliuoja. Žinai, kas man būtina, o kas tiktai trukdo ir apsunkina: atverk man akis, kad įstengčiau atskirti tuos dalykus. Bet pirmiausia duoki jėgų ištarti gana nemažai daliai savęs: eik sau, tu man nebereikalinga. Tu vagi. Skaudu, žinau, bet nebe noriu tavęs, tu mane žudai.
- Duok man, Viešpatie, ryžto apgenėti save. Palik man, Viešpatie, tik tai, kas svarbiausia.

www.pakuonioparapija.lt